

Herman Kreijkjes, de belichaming van het Deventer bureau Idioom Architecten, heeft zich intensief bemoeid met een ingrijpende verbouwing van het woonhuis van journalist Rink en lerares Liesbeth Drost, sinds kort met prepensioen, in Bathmen. Ook aan zo'n relatief klein project zitten nogal wat haken en ogen. In enkele artikeltjes vertelt Rink Drost met welke avonturen de operatie van hun huis gepaard is gegaan.

MOEILIJKE KEUS: VERKOPEN OF VERBOUWEN?

Ons huis in Bathmen is verbouwd. En hoe! De gehele begane grond is herbouwd; op de eerste verdieping zijn de zaken ook grondig veranderd. Eigenlijk was dat alles aanvankelijk helemaal niet de bedoeling. We waren na dertig jaren uitgekeken op het pand en wilden een huis dat recent gebouwd was of nog in aanbouw was en dus helemaal bij de tijd paste. Een moderne keuken met een keur aan inbouwapparatuur moest erin, een luxe badkamer, en een woonkamer waar je een forse bank, comfortabele fauteuils en een eethoek met grote tafel kon neerzetten. En een bijkeuken waarin je 's winters niet hoeft bij te stoken om bevroering van de wasmachine te voorkomen.

Kon dat alles niet verwezenlijkt worden in ons bestaande huis? Want eerlijk gezegd woonde het hier toch wel fijn. Mooie hoeklocatie, prettige woonbuurt, flinke lap grond, fraaie tuin, en een degelijk gebouwd pand. Eigenlijk allemaal argumenten om te verbouwen. Voor we serieus lieten onderzoeken of al onze wensen hier verwezenlijkt konden worden, wilden we weten of we ons huis tegen een redelijke prijs konden verkopen om met de opbrengst als basisbedrag iets nieuws te verwerven. Ruim een jaar heeft ons huis te koop gestaan, voor een bedrag dat heel dicht

bij de WOZ-waarde lag. Uiteindelijk hebben we de makelaar bedankt en betaald voor de moeite, die wel belangstellenden, maar geen enkele serieuze gegadigde had opgeleverd.

We houden het erop dat het huis zelf geen afscheid van ons heeft willen nemen. En heel eerlijk gezegd was dat gevoel wederzijds. Maar we vonden dat er wel iets ingrijpends moest gebeuren om de liefde nieuw elan in te blazen. Doen waar we zo tegenop hadden gezien: verbouwen dus!

Het is inmiddels anderhalf jaar na ons besluit. We zitten nu zo'n beetje uitgeblazen van alle inspanningen. De klus zit er op. "Nou, die nieuwe eigenaar van jullie huis heeft het grondig aangepakt hoor. Maar hij heeft er wat moois van gemaakt!," riep een Bathmense kennis die ik een tijdje niet had gezien en die niet wist dat we er zelf waren blijven wonen. Een aardiger compliment kon ik me nauwelijks voorstellen. Er is inderdaad iets moois tot stand gekomen. We vragen ons zelfs af of alles wat we nu hebben wel mogelijk was geweest in een te kopen ander huis.

Een ding vragen we ons niet af, maar weten we zeker: zonder architect Herman Kreijkjes was er van al het moois dat er nu staat weinig terecht gekomen. De verbouwing zou dan, als die al tot stand gekomen was, een saai geheel hebben opgeleverd dat uiterlijk sprekend had geleken op wat er al stond. Kreijkjes wist het antwoord op de meeste belangrijke vragen als: wat gaan we hoe verbouwen? Wie maakt de nodige bouwtekeningen? Hoe krijg je de bouwvergunning? Wie bedenkt een veilige en tegelijk elegante constructie ter vervanging van te slopen dragende muren? Welk bedrijf kan de verbouwing verantwoord uitvoeren? Wie

zorgt voor de installatie van gas, water, riolering en elektriciteit? Wie maakt het bestek? Wie bewaakt de kosten? Ik houd niet van reclame in redactionele tekst. Maar ik kom er niet onderuit: het aangaan van een zakelijke relatie met Herman Kreijkjes is een gouden greep gebleken.

EISEN, WENSEN, BUDGET EN EEN ARCHITECT

Nu we hadden besloten lekker in ons huis in Bathmen te blijven wonen vonden we dat het toch wel tijd werd het gat van bijna veertig jaren tussen de bouw en de huidige ideeën over wonen te dichten. Twee heel belangrijke eisen waren bepalend: een volwaardige en luxe ingerichte badkamer en een royale keuken met veel hedendaags comfort plus een zonnige eethoek. Een derde eis werd automatisch verwezenlijkt als er een nieuwe grote keuken werd gebouwd op de plaats van de oude bijkeuken: de ruimte van de oude keuken kon worden toegevoegd aan de woonkamer.

De grote vraag was vervolgens: wie zet onze eisen en wensen om in een interessant, uitvoerbaar en betaalbaar bouwplan? Zeker, elke aannemer kan daarvoor in eigen beheer of met deskundige hulp van buitenaf zorgen. Maar wij zagen liever een andere volgorde: eerst een goed ontwerp, en daar een aannemer bij vinden. Zo kwamen wij via de hypotheekbemiddelaar terecht bij Idioom Architecten in Deventer, het bureau van Herman Kreijkjes. “Een nog jonge architect. Die heeft heel aardige ideeën waar ik nooit op zou zijn gekomen,” aldus de hypotheekbemiddelaar. “Zal ik hem vragen eens contact met jullie op te nemen?” Enkele dagen later zitten we met Kreijkjes om de tafel. De hypotheekbemiddelaar krijgt gelijk: Kreijkjes laat een map met gerealiseerde grote en kleine projecten zien, die ons zeer aanspreken. We besluiten met elkaar

in zee te gaan. Hij bekijkt het hele huis, hoort en ziet wat we willen, meet hier en daar iets op en vraagt wat we te besteden hebben. “Nou, denk eens in de buurt van een ton of desnoods iets meer.”

Kreijkjes slaat aan het tekenen van wat ontwerpen, om tot de conclusie te komen dat een ton euro's niet eens zo veel is in relatie tot wat we willen. Want we hadden hem verteld hoe we de badkamer en de keuken ingericht willen zien en daar gaat al een flink deel van het totale budget in zitten. “Reken maar op dat ‘desnoods iets meer’,” is zijn schot voor de boeg.

Kreijkjes komt al gauw met twee schetsontwerpen. De veruit goedkoopste oplossing blijkt precies aan de andere kant van ons huis te liggen dan we gedacht hadden: de keuken toevoegen aan de woonkamer, de bijkeuken afbreken, de vrijgekomen ruimte toevoegen aan de tuin en een nieuwe keuken en bijkeuken aansluitend op de zitkamer bouwen langs de grens met de burens. Inventief is Kreijkjes hiermee wel, maar hij zelf noch wij noch de burens staan erbij te juichen: de architectuur wordt wel erg ondergeschikt gemaakt aan het financiële plaatje en de burens zien het spookbeeld van een massale blinde muur langs hun tuin. De duurdere, maar qua mogelijkheden en architectuur veel interessantere oplossing ligt op de plaats van de oude bijkeuken, de ruimte daarachter en de tuin ernaast. Dat laatste is werkelijk verrassend, want de geschetste nieuwe grote keuken schiet zo twee en een halve meter door de heilige rooilijn van het gemeentelijke bestemmingsplan! De architect blijkt heel goed te hebben opgelet bij zijn eerste bezoek. Burens aan de overkant hebben enkele jaren geleden flink uitgebreid en zijn daarbij zo'n drie meter door dezelfde rooilijn gegaan. “Als het daar kan, moet het hier ook kunnen,” meent Kreijkjes. “We vragen in een brief

aan B&W of de gemeente medewerking wil verlenen aan een procedure tot ontheffing van de betreffende bepalingen in het bestemmingsplan. Dat kan op grond van artikel 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening. Als de gemeente mee wil werken, winnen we veel tijd bij de aanvraag van de bouwvergunning.”

Tot nu toe hebben we het over de plattegrond van het schetsontwerp gehad. Kreijkjes heeft ook zijn ideeën over de buitenkant. Geen muren in dezelfde steensoort als het bestaande huis, maar hout. Daar zit een filosofie achter die medebepalend is voor het hele doen en denken van Kreijkjes. “De plek waarop iets gebouwd moet worden is van doorslaggevend belang voor hoe het bouwwerk er uit moet zien. Een bouwwerk dat op een bepaalde plek goed tot zijn recht komt, kun je niet zomaar elders even kopiëren. Als ik door een tuin moet lopen om een gebouw te fotograferen, vind ik vaak dat struiken en bomen hinderlijk in de weg staan. In jullie tuin was mijn ervaring heel anders. Die tuin hoort helemaal bij dit huis. Mijn ontwerp moet daarom bij de natuurlijke omgeving passen, het moet tuingericht zijn.” Vandaar dus de onorthodoxe gevelbekleding: shingles van Canadees ‘red cedar’, die op den duur grijs worden en daarmee hun eigen beschermingslaag vormen.

Met de tekeningen van de nieuwbouw zijn de verbouwingsplannen nog op geen stukken na omschreven. Zo moet de oude keuken bij de kamer worden gevoegd, waardoor de Z-vorm wordt veranderd in een L-vorm. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want de lange keukenmuur is dragend en moet dus worden vervangen door een constructie van stalen balken. Ergens moet die constructie uiteraard op het fundament rusten. Sommige eigenaren die ooit hebben verbouwd hebben een pilaar in de kamer staan. Wij kiezen voor een pilaar op de hoek waarachter zich

de hal bevindt, te bouwen aan de halzijde. In de kamer zie je er zo niks van, afgezien natuurlijk van de constructie aan het plafond. Maar die hebben we later met behulp van de verlichting en de opstelling van het meubilair redelijk functioneel gemaakt.

Om nog even op de begane grond te blijven: de open haard moet wat ons betreft verdwijnen. De aannemer die het huis ooit bouwde had de schoorsteen lek als een mandje opgeleverd. De teer liep op de overloop uit de wandschakelaars en de naden van de trap. En als je stookte, stonden de beide bovenverdiepingen vol rook. Dure reparatiepogingen bleken weggegooid geld. Weg dus met die onbruikbare haardpartij. De ruimte ervan kan mooi worden toegevoegd aan de wc erachter. Op die manier kan er een hangend toilet in, kan de standleiding fraai worden weggewerkt en winnen we beenruimte in het kleinste kamertje. En de hal is ook aan een opknapbeurt toe. Schrootjeswanden worden weer stucwanden.

Dan gaan we naar de eerste verdieping, naar de douchecel. Die ziet er – op de vloer en het toilet na – nog precies zo uit als ruim dertig jaar geleden. Dat moet volmaakt anders. We hebben ons al georiënteerd in een grote toonzaal in Enter. Er moet een forse badkuip komen, met bubbels en jets. En los daarvan een hoek met een douche, voorzien van massagestralen. Met een glazen deur ervoor. Verder een luxe wastafel met een ladekast eronder en een ladekast ernaast, een hangend toilet, een urinoir en ook nog vloerverwarming.

Dat past natuurlijk op geen stukken na in de bestaande ruimte. Maar geen nood: we voegen er ‘gewoon’ een stuk van de aangrenzende kamer aan toe. Van die kamer – in mijn arbeidzame periode mijn kantoor – blijft dan weinig over. Alweer geen nood: we laten ‘gewoon’ de

muur slopen tussen het restant van mijn kantoor en Liesbeths werkkamer, zodat er één lange kamer over de volle diepte van het huis ontstaat. Waar hebben we anders een architect voor ingehuurd, nietwaar? Kreijkjes wint informatie in bij een constructiebureau in Deventer. Dat levert niet alleen de berekeningen voor de constructie ter vervanging van de dragende keukenmuren, maar ook die voor het vervangen van de muur tussen de badkamer en mijn kantoor. Want ook die muur is dragend, al hebben verschillende burens die ooit weggehaald zonder dat het halve huis instortte. Voor de zekerheid kiezen we toch maar voor de berekende hulpconstructie met een stalen balk.

We zitten inmiddels aangeland op de overgang van zomer naar herfst. Met de tekeningen van Kreijkjes gaan we naar de leverancier van het badkamersanitair in Enter en naar de keukenfabriek van Reimert in Heeten. Daar komen we snel tot zaken. Samen met Reimert en Kreijkjes vinden we ook een geschikt aannemersbedrijf: BKH in Heeten. Klein genoeg om met de directie persoonlijk en prettig te kunnen onderhandelen, groot genoeg om alle bouwspecialismen in huis te hebben. Met het vinden van een installateur hebben we meer moeite. Die ondernemers nemen ons kwalijk dat we het badkamersanitair al in Enter hebben gekocht en niet via hen hebben besteld. Dat scheelt hun een meetbaar stuk inkomen. Uiteindelijk vindt directeur Hans Dokter van Dokter B.V. in Bathmen dat de totale klus ook zonder de badkamerinventaris interessant genoeg is. Zo hoeven we niet van verre te halen wat dichtbij goed voorhanden is.

In een apart verhaal vertel ik waarom het nog tot eind februari moest duren voordat de mensen van BKH de beuk erin konden zetten. Aan hen, de installateur, de keukenfabrikant en de architect heeft het werke-

lijk niet gelegen. Inmiddels hebben onze burens, kennissen, relaties, vrienden en familieleden in twee ‘open dagen’ kunnen zien hoe mooi het allemaal geworden is. Ons huis is weer helemaal bij de tijd.

DE MEDEWERKING VAN DE GEMEENTE

Voor ons verbouwingsplan moest natuurlijk een gemeentelijke vergunning komen. Sterker nog: er moest ook een ontheffing komen van de bepaling in het bestemmingsplan dat er niet buiten de gevelrooilijn mocht worden gebouwd.

Toen Bathmen nog een zelfstandige gemeente was, kon het wel eens helpen als je de juiste toon wist te vinden om bepaalde hoofdamtensaren aan te spreken. Nu Bathmen bij Deventer hoort, gaat het allemaal wat formeler. Dat heeft natuurlijk nadelen, maar zeker ook voordelen. Persoonlijke contacten tellen niet meer. Gekeken wordt naar regels, feiten en argumenten. En laat het gemeentebestuur niet bij herhaling weten dat Deventer moet uitgroeien tot een echte servicegemeente? Dat opende perspectief voor de gevraagde gemeentelijke medewerking aan de ontheffingsprocedure voor het bouwen buiten de rooilijn. Dachten we.

Niet dus. Mét de bouwtekeningen ging een officiële brief naar het college van B en W met het verzoek medewerking te verlenen aan de zogeheten artikel-19-procedure, die het bouwen buiten de rooilijn mogelijk moest maken.

Binnen een week stuurde de ‘Balie Bouwen Wonen’ een ontvangstbevestiging. Uiterlijk binnen vier tot zes weken zouden we bericht krijgen wanneer men nadere informatie van ons wilde. In die zes weken kregen we geen post van de gemeente. In de weken daarna trouwens ook niet.

Architect Kreijkes belde eens naar de betreffende afdeling. Na enig zoeken vond een ambtenaar de brief. “Jaha,” was de onheilspellende reactie, “maar het bouwplan is in strijd met het bestemmingsplan. Dat kan dus helemaal niet.” Kreijkes bleef netjes en legde uit, dat daarom juist de brief was geschreven: of het college medewerking wilde verlenen aan de ontheffingsprocedure... Dat kon namelijk veel tijdswinst opleveren bij de aanvraag van een reguliere bouwvergunning. De ambtenaar beloofde de stukken voor advies door te sturen naar de gemeentelijke stedenbouwkundige.

Weer kregen we wekenlang geen reactie. Zelf maar eens gebeld met de gemeente. De reactie van de ambtenaar aan de telefoon kwam vrijwel letterlijk overeen met de onzin die Kreijkes had moeten aanhoren. Plus het argument dat de afdeling had te kampen met een verhuizing naar een ander pand, met overbezetting aan werk en met onderbemanning. Nee, nu gingen de stukken echt naar de stedenbouwkundige, was de belofte.

Weer weken later belde architect Kreijkes maar eens naar de stedenbouwkundige. Een woordvoerder liet weten dat het plan niet door kon gaan... “wegens strijdigheid met het bestemmingsplan”. Er was iemand naar Bathmen getogen om de situatie ter plekke op te nemen en die vond dat het niet kon, kreeg Kreijkes te horen. Diens reactie: “En heeft die persoon ook even naar de overkant gekeken, waar enkele jaren geleden een huis is uitgebouwd tot zo’n drie meter buiten diezelfde rooilijn?” Nee, dat was niet het geval, moest de ambtenaar toegeven. Men zou opnieuw naar Bathmen komen en nu ook naar de overkant kijken. Weer een hele tijd later had Kreijkes contact met de gemeentelijke stedenbouwkundige zelf. Die had het originele bestemmingsplan erbij ge-

haald en diste nu een verhaal op over het verschil tussen erf en tuin. De uitbreiding aan de overkant was gebouwd op ‘erf’ en dat mocht. Bij ons heette dat stuk grond ‘tuin’ en daar mocht het niet. Na enig gesteggel moest de gemeentearchitect toegeven dat het verschil tussen erf en tuin zeker in dit geval niets anders was dan een kwestie van woordkeus. Hij zou nu een positief advies uitbrengen over de ontheffingsprocedure. Dat heeft ie gedaan. Maar daarmee was de ellende voor ons nog niet voorbij. ‘Welstand’ moest nog akkoord gaan. De tekeningen moesten nog zes weken ter inzage liggen om belanghebbenden kans te geven ‘zienswijzen’ kenbaar te maken. Om een beetje verloren tijd terug te winnen (jawel: servicegemeente) werd tegelijk de aanvraag voor een reguliere bouwvergunning ter inzage gelegd. Maar toen de benodigde zes weken voorbij waren, kwam er alweer geen post of telefoontje van de gemeente. Na nog een week belde mijn echtgenote maar weer eens met de afdeling bouwzaken van de gemeente. “Die aanvraag voor een bouwvergunning?”, was de reactie. “O wacht eens, die is bij de balie blijven liggen. En dat terwijl de inzageperiode al lang voorbij is. Sorry hoor. Maar er zijn geen zienswijzen of bezwaren binnengekomen. De bouwvergunning kan nu echt worden verleend.”

Even het juiste tijds kader: de brief naar de gemeente met de vraag om medewerking aan de ontheffingsprocedure ging op 7 oktober 2005 op de post. De bouwvergunning kwam op 28 februari 2006 binnen, de dag waarop de bouwwerkzaamheden begonnen. Dat is nog eens een servicegemeente, nietwaar?

EEN DROOMKEUKEN MET UITZICHT

Een keuken met een oppervlak van zo'n 25 vierkante meter, met een kookeiland waarin een vijfspots gaskookplaat, met een stoomoven, een combimagnetron, een van allerlei snufjes voorziene oven, een fluisterstille vaatwasmachine, een professionele koffiemachine die ook espresso en cappuccino levert, een snijmachine die je onder het aanrecht weg kunt klappen... hebben we het over een klein horecabedrijf? Nee, het is onze privékeuken, het resultaat van een reusachtige verbouwing van ons huis in Bathmen.

Toen we dit huis kochten, in 1976, begonnen we al met een naar toenmalige begrippen ingrijpende verbouwing. De gehele keuken die de vorige (eerste) bewoners zo luxe vonden, werd eruit gesloopt. Want wie kookt er nu in de donkerste hoek, zonder afzuiginstallatie, met aan slechts één kant van het fornuis ruimte op een roestvrijstalen aanrecht? Een aanrecht bovendien dat verblindend schittert als de zon erop schijnt. Er kwam een toen helemaal bijdetijdse keuken, in ledergroen met vlakke deurtjes en laden op rails, met de kookplaat vlak bij het raam, een afzuigkap met verlichting erboven, een vaatwasser onder het kunststof aanrecht. Op de vloer en de wanden kwamen tegels. "Bij het decadente af," constateerden bezoekende vrienden en familieleden. "Nee, die keuken kan echt niet meer," was het commentaar van de makelaar die dertig jaar later de boel kwam taxeren omdat we het huis wilden verkopen. Dat vonden wij inmiddels ook, want dat was nou net een van de redenen waarom we het huis kwijt wilden. De makelaar zag er een positieve kant aan. "Heel vaak willen kopers sowieso een andere keuken. Hier kunnen ze helemaal hun eigen smaak verwezenlijken zonder kostbare zaken te moeten overnemen die ze eigenlijk niet willen."

Kwalificaties van gelijke strekking kregen we te horen toen de makelaar de douchecel binnenstapte. Inderdaad, ook dat was een reden voor ons om naar iets anders om te kijken.

Koken is een van mijn hobby's. Toen we besloten de pogingen tot verkoop van het huis te staken, viel dan ook op vrijwel hetzelfde moment het besluit de boel zodanig te verbouwen dat er een keuken kwam met apparatuur waarmee ik me culinair gezien lekker kon uitleven. Liesbeth had maar één belangrijke wens ten aanzien van de keuken: "Ik wil een hoekje waarin ik al vroeg in het voorjaar een deur open kan zetten om van de tuin te genieten en met een raam zodat ik met de zon in mijn rug lekker de krant kan lezen."

Het was nu tijd om leuke dingen te doen: toonzalen bezoeken om de geschikte keukeninventaris te vinden en de bijpassende inbouwapparatuur. Prachtige keukens zagen we in blinkende toonzalen vol chroom en glas, gratis koffie en overvriendelijk personeel. En toen kwamen we in Heeten, bij de keuken- en meubelfabriek van Eddy Reimert. Geen uitdagende gevelpartij met daarachter chroom en glas en een schare overvriendelijk personeel, maar een mevrouw die uit haar huiskamer leek te komen en die uit de werkplaats Jeroen Nikamp optrommelde. Jeroen is teamchef. "Een team begeleidt de kopers van een keuken van begin tot eind," legde hij uit. "De tekeningen, de aanpassingen, de productie en de plaatsing, alles blijft binnen het team. Op die manier voorkomen we fouten en misverstanden. En de kopers weten altijd tot wie ze zich kunnen wenden."

Keukenfabriek Reimert kan zich meten met de leveranciers van de prachtigste modelkeukens. Sterker nog: wensen waaraan de massaproductanten niet kunnen voldoen, zijn voor Reimert heel gewoon. Een

voorbeeld: bij de meeste keukens zitten de handgrepen op de laden horizontaal en die op de kastdeuren verticaal. Liesbeth vindt dat geen gezicht. Bij ons zitten dus alle handgrepen horizontaal. Veel keukens zijn bij de grote leveranciers niet in alle uitvoeringen of houtsoorten leverbaar. Wij vonden maplehout (esdoorn) mooi. Onze keuken is dus in maple uitgevoerd. En Reimert heeft speciaal voor ons ook de eettafel en de salontafel gemaakt. Van maple dus. En ook nog precies naar ons ontwerp ook.

De wensen ten aanzien van de apparatuur in onze keuken stonden al bij voorbaat vast. Of het er allemaal ook kon komen hing af van twee belangrijke factoren: de beschikbare ruimte in de nieuwe keuken en de beschikbare centjes. We bezorgden ons foldermateriaal van verschillende merken, bezochten enkele toonzalen en lieten ons voorlichten over de voor- en nadelen van koken op gas, keramische kookplaten en inductie, drukstoomovens en drukloze stoomovens, magnetrons en combimagetrons. Uiteindelijk kwamen we terecht in Vianen, bij de toonzaal van Miele. Het personeel liet ons rustig onze gang gaan, maar was paraat op het moment dat we informatie nodig hadden. “Als u een stoomoven hebt, kunt u volstaan met een wokbrander en een gewone kookbrander,” beweerde de vriendelijke Miele-mevrouw. In gedachten zag ik mijn moeder sloven met haar tweepits gasbrander en een petroleumstel. En ik zag mezelf weer op de knieën zitten bij het campinggasbrandertje voor het kampeertentje tijdens een fietsvakantie in mijn jeugd. “Laten we toch maar een gaskookplaat met vijf pitten nemen,” hoorde ik mezelf zeggen. “Met de wokbrander aan de zijkant.”

Met de Miele-folders, met onze keuzes aangekruist, meldden we ons weer bij Jeroen Nikamp. Die complimenteerde ons met het feit, dat we

geen handtekening onder een koopcontract hadden gezet. “Wij krijgen een leuke korting, en die geven wij door aan onze klanten.” Het rekenvoorbeeld sprak duidelijke taal: de aanschaf via Reimert scheelde ons honderden euro's.

Op die manier pasten alle wensen betreffende apparatuur inderdaad min of meer binnen het budget.

Wij ontbijten nu 's morgens aan een ronde tafel (van maplehout) in een hoek van de keuken. De deur naar de tuin staat open zodra de buitentemperatuur het toelaat. Liesbeth heeft door het raam achter haar de zon in de rug. De ochtendkrant ligt uitgespreid op tafel. Voor mij is nog net een reepje tafel over voor mijn ontbijtbord en koffiebeker.